

[Økonomiministeren.]

ydes en kompensation, og det vil sige, at det — jeg går ud fra, det bliver staten, der skal betale — belaster staten med en kompensationsydelse, som ikke er forudset i finansplanen, på et beløb, som venstre opgør til 1 mia kr. Den vurdering, som vi må anlægge over for de økonomiske og de finanspolitiske virkninger er da, at hele operationen kommer til at virke som en forøgelse af efterspørgslen. Der sker en mindre forøgelse af efterspørgselsiden ved denne operation, og det virker naturligvis i inflationsdrivende retning, ikke særlig udpræget, men en mindre stigning i efterspørgselspresset. Modsat står så den omkostningsvirkning, som man forudsætter at ikke-udbetalingen af de 3 pristalsportioner vil have, idet man siger, at så stiger altså erhvervslivets omkostninger ikke med dette beløb.

Jeg vil stille et meget stort spørgsmålstegn ved det ræsonnement. Ja jeg taler naturligvis til hele forsamlingen, men jo især til hr. Poul Hartling, og hvis der er en lille konference, der skal overstås, kan jeg da godt vente et øjeblik. Så må jeg altså tale til den øvrige del af folketingets medlemmer. Jeg stiller et spørgsmålstegn ved denne omkostningsvirkning, hvis dette forslag skal stå alene. Med det pres, vi har på arbejdsmarkedet, vil en ikke-udbetaling af dyrtidsportioner, som man ikke får fuldt kompenseret, utvivlsomt give anledning til megen uro på arbejdsmarkedet og en længelidning, som meget let kan sluge den omkostnings-sænkende virkning, som ikke-udbetalingen af de 3 portioner vil have. Hvis det bliver tilfældet, så bliver der tilbage af nettovirkningen af venstres forslag kun den forøgede efterspørgsel, og så vil det sige, at hele forslaget ikke kommer til at virke i den retning, som man forestiller sig, men kommer til at virke modsat sin hensigt.

Jeg siger: hvis det ikke ledsages af andre foranstaltninger, og af andre foranstaltninger nævner venstre sine besparelsesforslag; man nævner ikke andre omkostningsmæssige foranstaltninger. Men jeg tror, man må

gøre sig klart, at hvis man vil have omkostningsvirkningen, så må man logisk følge dette forslag op med andre forslag om, at lønstigninger ikke kan godkendes. Det vil sige, at man under en eller anden form må gennemføre et lønstop for at gøre virkningen af bortfaldet af pristalsportionerne effektivt. Det står ikke i venstres forslag, og jeg tror heller ikke, dette ville være realistisk. Jeg tror lige så lidt, at det kunne gennemføres i praksis. Derfor er jeg bange for, at med den situation, vi har på arbejdsmarkedet, vil venstres forslag her, hvis det gennemføres, også selv om man supplerer det med en almindelig lønstopbestemmelse, få en svagt modsat virkning af det, man tilsigter.

Men, siger venstre, så har vi jo vores spareforslag. Jeg skal kun gøre et par enkelte bemærkninger om spareforslagenes totalvirkninger på samfundsøkonomien, idet, som allerede nævnt, budgetministeren vil beskæftige sig med selve spareforslagene.

Efter de forslag, som venstre nævner, og hr. Poul Hartling gentog det, lyder besparelserne på 3 mia kr. Det er imidlertid ikke i 1974. For 1974-75 vil venstres besparelser efter venstres egen plan blive på et sted mellem 2 og 2½ mia kr. Det er ganske uklart, om disse totalbesparelser på 2-2½ mia kr. er besparelser i forhold til de budgetrammer, som vi andre vurderer besparelsesforslagene ud fra, eller om det er yderligere besparelser i forhold til den finansplan, som regeringen har forelagt, og som indebærer reelle besparelser på 2,4 mia kr. Jeg siger, det er ganske uklart. Det vil sige, man opnår ikke at få den virkning i samfundsøkonomisk henseende, som venstres totaltal indebærer, og som skulle være forudsætningen for, at man kunne gøre sig et håb om, at infrysningen eller nedfrysningen eller bortfjernelsen af de 3 pristalsportioner kan få sin omkostningsmæssige effekt. Jeg tror derfor man må sige, at venstres indkomspolitiske forslag i gunstigste fald har virkningen ± 0 , i ugunstigste fald svagt stimulerer en videre inflatorisk udvikling og sam-